

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Wojciech Modrzyński

Protokolant: starszy sekret. sądowy Dorota Kwiatkowska

po rozpoznaniu w dniu: 10 lipca 2019 r. w T.

sprawy z powództwa: (...) **Banku S.A. w W.**

przeciwko: **J. B.**

o **zapłatę**

1. oddała powództwo
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5417 zł (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

Wojciech Modrzyński

IC 520/19

ZARZĄDZENIE

1) (...)

3) (...)

T.,(...)

(...)

IC 520/19

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie wpłynął pozew (...) Bank S.A. w W. przeciwko J. B. w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 85.454,83 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13.02.2019 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 9 grudnia 2015 r. strony zawarły umowę pożyczki nr (...) na podstawie której pozwana była obowiązana do spłaty określonej sumy pieniężnej na rzecz powoda. Powód podał, że w związku z brakiem terminowego regulowania wpłat, roszczenie powoda z dniem 23.01.2019 r. stało się wymagalne. Powód zaznaczył, że pismem z dnia 24.01.2019 r. wezwał pozwaną do spłaty wymagalnego zadłużenia, a pismem z dnia 12 lutego 2019 r. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych banku nr (...). Powód wyjaśnił, że na dochodzoną pozew kwotę 85.454,83 zł składają się następujące należności: niespłacony kapitał – 81.152,24 zł, odsetki umowne – 3.796,25 zł, odsetki umowne za opóźnienie – 495,94 zł, opłaty umowne – 10,40 zł.

Postanowieniem z dnia 25 lutego 2019 r. Referendarz sądowy w Sądzie rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Toruniu.

Nakazem zapłaty z dnia 25 kwietnia 2019 roku Sąd Okręgowy w Toruniu nakazał pozwanej J. B., aby zapłaciła na rzecz powoda (...) Bank S.A. w W. kwotę 85.454,83 (osiemdziesiąt pięć tysięcy czterysta pięćdziesiąt cztery złote 83/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 marca 2019 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4.686 zł (cztery tysiące sześćset osiemdziesiąt sześć złotych 00/100) tytułem kosztów procesu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła sprzeciw, zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana twierdziła, iż pozwany nie wykazał, by dochodzone przez niego roszczenie było wymagalne, ponieważ nie wykazał on faktu zawezwania pozwanej do zapłaty przez skierowaniem do niej oświadczenia o warunkowym wypowiedzeniu wiążącej strony umowy kredytu. Strona pozwana podniosła także, że wypowiedzenie umowy pod warunkiem niezapłacenia zadłużenia jest nieważne oraz niedopuszczalne. Następnie, pozwana podniosła zarzut niewykazania przez powoda wysokości dochodzonego roszczenia. W jej ocenie roli tej nie spełnił przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, który stanowi dokument prywatny. W szczególności pozwana kwestionowała naliczenie przez powoda prowizji w wysokości 9.883, 59 zł, twierdząc jednocześnie iż powód nie wyjaśnił na jakiej podstawie została ona w takiej wysokości naliczona. W konsekwencji pozwana podniosła zarzut zawyżenia przez powoda roszczenia o kwoty mu nienależne w postaci kwoty prowizji oraz odsetek naliczanych przez powoda od kwoty, która została skredytowana. Pozwana podniosła, iż powód nie przedłożył do akt sprawy żadnych dowodów na istnienie zobowiązań uzasadniających konsolidację, pomimo, że kwota przedmiotowego kredytu była przeznaczona w części na spłatę wcześniejszych zobowiązań kredytobiorcy.

W piśmie procesowym z dnia 25.06.2019 r. powód podtrzymał powództwo w całości oraz odniósł się do twierdzeń pozwanej. Powód zaznaczył, iż w pismach z dnia 24 września 2018 r. oraz 20 września 2018 r. wezwał pozwaną do zapłaty zaległości i jednocześnie poinformował ją o możliwości złożenia przez nią wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Powód wskazał, że dopiero w wyniku dalszego opóźnienia ze strony pozwanej pismem z dnia 15 października 2018 r. wezwał ją do uregulowania wymagalnego zadłużenia, jednocześnie wskazując, że w przypadku jego nieuiszczenia w terminie 7 dni nastąpić może wypowiedzenie umowy z żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania. Powód podał, że pismem z dnia 15 listopada 2018 r. skierował wobec pozwanej wypowiedzenie łączącej strony umowy, w którym wezwał ją do uiszczenia w terminie 14 dni zaległości i poinformował o możliwości złożenia, w terminie 14 dni, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Z uwagi na to, że pozwana nie uregulowała żądanej kwoty – powód dokonał wypowiedzenia umowy kredytu, a całość zobowiązania pozwanej stała się wymagalna. W kwestii uczynienia zastrzeżenia warunku przez powoda w treści pisma zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu łączącej strony umowy strona powodowa wskazała, iż taka konstrukcja jest akceptowana w orzecznictwie (postanowienie SN z dnia 22.03.2013 sygn. III CZP 85/12, wyrok SA w Katowicach z dnia 28.12.17 r. sygn. I ACa 713/17, wyrok SO w Katowicach z dnia 21.08.2018 r. sygn. II C 290/18). Powód podał, że warunek ten miał charakter rozwiązujący, a nadto przepis art. 89 k.c. nie wyklucza zastrzeżenia warunku przy jednostronnej czynności prawnej. Zaznaczył też, że takie rozwiązanie było w istocie korzystne dla strony pozwanej, ponieważ miała ona możliwość uniknąć definitywnego wypowiedzenia. W przedmiocie obciążenia pozwanej kosztem prowizji, powód wskazał, iż możliwość jej naliczenia wynika z art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe i zaznaczył, że w trakcie procedury udzielania kredytu pozwana została (na kilka sposobów) poinformowana o kosztach związanych z zaciąganiem zobowiązaniem kredytowym. Wysokość prowizji została natomiast w sposób precyzyjny ustalona przez strony w podpisanej przez pozwaną umowie kredytu (§ 1 ust. 1 pkt 3 lit. a). W ocenie powoda twierdzenia pozwanej kwestionujące moc dowodową przedłożonego przez niego wyciągu z ksiąg banku są bezzasadne, albowiem treść wyciągów należy traktować jako oświadczenia wiedzy osób, które je podpisywały, przy czym w przedmiotowej sprawie wiedza ta obejmuje stan zadłużenia danego kredytu. Powód zauważył także, że kwestionowanie przez pozwaną dokumentu prywatnego w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych kredytodawcy nie może polegać na samej negacji istnienia lub wysokości długu, jeśli z pozostałych dowodów przedłożonych przez powoda wynika fakt zawarcia umowy kredytowej, jej wysokość i ustalone przez strony warunki spłaty.

Na rozprawie w dniu 10 lipca 2019 r. strona pozwana wyjaśniła, iż przed wypowiedzeniem umowy kredytu nie przedstawiono jej możliwości jego restrukturyzacji oraz nie była wzywana do zapłaty. Zaznaczyła, że powód w jednym piśmie połączył poinformowanie pozwanej o możliwości restrukturyzacji kredytu oraz jego wypowiedzenie, co w jej ocenie stanowi obejście przepisu art. 75c ustawy Prawo bankowe. W przedmiotowej kwestii strona powodowa powołała się na orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 14 stycznia 2019 r. wydane w sprawie o sygn. V ACa 93/18.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 8 grudnia 2015 roku (...) Bank S.A. w W. zawarła z J. B. umowę o kredyt konsolidacyjny nr (...). Na podstawie przedmiotowej umowy Powód udzielił kredytu pozwanej w wysokości 98.835,88 zł, z pozwana zobowiązała się do jego spłaty wraz z należnymi odsetkami umownymi w 120 równych ratach, płatnych nie później niż do 15 dnia każdego miesiąca.

W § 1 ust. 1 pkt 3 lit. a w/w umowy zostały ustalone koszty udzielenia kredytu w postaci prowizji w wysokości 9.883,59 zł.

W myśl § 9 ust. 2 pkt 4 w/w umowy bank ma prawo wypowiedzieć umowę w przypadku stwierdzenia przez bank zagrożenia w spłacie kredytu.

Zgodnie z § 9 ust. 3 w/w umowy jeżeli kredytobiorca zalega ze spłatą dwóch kolejnych rat kredytu, Bank pisemnie wzywa kredytobiorcę do zapłaty, a gdy należności nie zostaną uregulowane w terminie 7 dni od daty odbioru wezwania do zapłaty, Bank ma prawo wypowiedzieć umowę.

W myśl § 9 ust. 4 w/w umowy od następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie z tytułu udzielonego kredytu staje się wymagalne i traktowane jest jako zadłużenie przeterminowane.

Dowód: okoliczność niesporna, nadto dowody:

umowa kredytu k – 20-28,

oświadczenie o numerach rachunków i wysokości rat – k. 82,

dyspozycja uruchomienia pożyczki/ kredytu nr (...) – k. 83,

historia rachunku kredytowego – k. 84,

formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego – k. 85-89,

historia szczegółowa rachunku kredytowego – k. 90-114.

Pismem z dnia 24 sierpnia 2018 r. powód poinformował pozwaną o zaległości w spłacie umowy o pożyczkę/ o kredyt konsolidacyjny nr (...) w wysokości 1.108,38 zł. W treści pisma została zawarta informacja o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Pismem z dnia 20 września 2018 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległości z tytułu umowy o pożyczkę/ o kredyt konsolidacyjny nr (...) w wysokości 2.217,06 zł. W treści pisma została zawarta informacja o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Pismem z dnia 15 października 2018 r. powód wezwał pozwaną do uregulowania wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy o pożyczkę nr (...) w terminie 7 dni od otrzymania pisma w wysokości 2.219,56 zł oraz 4,20 zł tytułem kosztów wysyłki pisma. Powód poinformował pozwaną, iż nieuregulowanie zadłużenia może skutkować wypowiedzeniem umowy wraz z żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania. W treści pisma brak jest informacji o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Pismo z dnia 15 października 2018 r. – nadane jako

przesyłka polecona w dniu 15 października 2018 r. – było awizowane na adres pozwanej, a w wyniku niepodjęcia go w terminie – zwrócone na adres powoda.

Dowód: pismo z dnia 24 sierpnia 2018 r. – k. 78,

pismo z dnia 20 września 2018 r. – k. 79,

pismo z dnia 15 października 2018 r. – k. 80 wraz z przebiegiem próby doręczenia przesyłki – k. 81 i 81v

Pismem z dnia 15 listopada 2019 r. – zatytułowanym „Warunkowe wypowiedzenie Umowy o pożyczkę/ o kredyt konsolidacyjny nr (...)” - powód wezwał pozwaną do dokonania, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania pisma, spłaty zaległości w wysokości 3.341, 13 zł oraz 6,20 zł tytułem kosztów wysyłki pisma.

W treści pisma została zawarta informacja o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania pisma, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

W w/w piśmie powód wskazał, iż w przypadku nieskorzystania przez pozwaną z uprawnień przysługujących jej zgodnie z art. 75c ustawy Prawo bankowe, wypowiada on Umowę o pożyczkę/ o kredyt konsolidacyjny nr (...) z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od daty doręczenia przedmiotowego pisma.

W/w pismo – nadane jako przesyłka polecona w dniu 15 listopada 2018 r. – było awizowane na adres pozwanej, a w wyniku niepodjęcia go w terminie – zwrócone na adres powoda.

Dowód: pismo z dnia 15 listopada 2018 r. – k. 29-30,

koperta zawierająca w/w pismo – k. 31

Pismem z dnia 24 stycznia 2019 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy pożyczki/ kredytu konsolidacyjnego nr (...) z dnia 9.12.2015 r., które na dzień 23.01.2019 r. wynosiło 85.032,46 zł.

W/w pismo zostało nadane w dniu 24 stycznia 2019 r. – było awizowane na adres pozwanej, a w wyniku niepodjęcia go w terminie – zwrócone.

Dowód: pismo z dnia 24 stycznia 2019 r. – k. 32,

potwierdzenie odbioru – k. 31

Po wypowiedzeniu warunków kredytowych, w dniu 12 lutego 2017 roku bank wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) z którego wynika, iż J. B. jest zobowiązana do spłaty na rzecz (...) Bank S.A. kwoty 85.454,83 zł z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 09.12.2015 r., na którą składają się następujące należności: niespłacony kapitał – 81.152,24 zł, odsetki umowne – 3.796, 25 zł, odsetki umowne za opóźnienie – 495,94 zł, opłaty umowne – 10,40 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg banku k – 15

Sąd zważył, co następuje:

Opisany stan faktyczny był częściowo bezsporny, ponieważ pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia między stronami umowy o kredyt konsolidacyjny nr (...) z dnia 8 grudnia 2015 r. Pozwana kwestionowała natomiast wyczerpanie przez powoda przez procedury upominawczej przewidzianej w art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2187 z późn. zm.), uprawniającej go do wypowiedzenia łączącej strony umowy kredytu.

Powyższy stan faktyczny ustalony został w oparciu o dokumenty złożone przez stronę powodową. Sąd uznał powyższe dokumenty za w pełni wiarygodne. Żadna ze stron nie kwestionowała mocy dowodowej złożonych dokumentów, z wyłączeniem wyciągu z ksiąg rachunkowych banku.

Kluczowe dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy było ustalenie, czy powód (wierzyciel) przeprowadził względem pozwanej (dłużnika) postępowanie upominawcze prowadzące do wypowiedzenia umowy kredytowej w sposób zgodny z procedurą przewidzianą w art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2187 z późn. zm.).

W myśl ust. 1 art. 75c w/w ustawy jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu tym – zgodnie z ust. 2 - bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Stosowanie do ust. 3 art. 75c w/w ustawy bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy. Zgodnie z ust. 4 art. 75c w/w ustawy restrukturyzacja, o której mowa w ust. 1, dokonywana jest na warunkach uzgodnionych przez bank i kredytobiorcę. W myśl ust. 5 art. 75c w/w ustawy Bank, w przypadku odrzucenia wniosku kredytobiorcy o restrukturyzację zadłużenia, przekazuje kredytobiorcy, bez zbędnej zwłoki, szczegółowe wyjaśnienia, w formie pisemnej, dotyczące przyczyny odrzucenia wniosku o restrukturyzację. Na mocy ust. 6 art. 75c w/w ustawy przepisy ust. 1-5 stosuje się odpowiednio do umów pożyczek pieniężnych.

Warto w tym miejscu przytoczyć stanowisko wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r. (II CSK 750/15, LEX nr 2182659), zgodnie z którym wypowiedzenie umowy o kredyt będące uprawnieniem kształtującym banku, prowadzącym do zakończenia nawiązanego stosunku prawnego bez dochowania wymaganych warunków może prowadzić do uznania tej czynności za bezskuteczną. Dokonanie takiego wymówienia nie może być czynnością nagłą, zaskakującą dla kredytobiorcy, nawet, jeżeli istnieją podstawy do podjęcia go zgodnie z treścią umowy. Jest ono bardzo dotkliwe dla kredytobiorcy, dlatego skorzystanie z niego powinno nastąpić po wyczerpaniu środków mniej dolegliwych, odpowiednich wezwań. W podobnym tonie wypowiedział się także Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 14 stycznia 2019 r. (V ACa 93/18, LEX nr 2668705), stwierdzając, iż od banku jako profesjonalisty należy oczekiwać, aby działania upominawcze, były zgodne z dyspozycją art. 75c ustawy z 1997 r. Prawo bankowe i tym samym poprzedzały właściwe wypowiedzenie umowy. Połączenie bowiem w jednym piśmie wypowiedzenia i wskazania, że zapłata zaległości spowoduje ustanie skuteczności prawnej wypowiedzenia w istocie czyni iluzorycznym postępowanie upominawcze, a wypowiedzenie umowy niejednoznaczny. Z samej istoty opomnienia wynika, że stanowi ono rodzaj skarcenia, napomnienia, przypomnienia, lecz nie ukarania.

Sąd zważył, iż w procesie cywilnym ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania i to one są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). W myśl ogólnych zasad procesowych, to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1997 r., II CKN 531/97, LEX nr 496544), a na stronie pozwanej spoczywa obowiązek wykazania, że powodowi jego żądanie nie przysługuje (por. wyrok SN z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06). Innymi słowy ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo (żąda czegoś od innej osoby) obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu (czyli neguje uprawnienie żądającego) obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

W niniejszej sprawie strona powodowa, aby wykazać zasadność dochodzonego roszczenia, zobowiązana była wykazać, iż przed wypowiedzeniem umowy kredytu przeprowadziła postępowanie upominawcze przy wyczerpaniu procedury określonej w art. 75c ustawy Prawo bankowe. Rzeczonemu obowiązkowi strona powodowa nie sprostała albowiem zaoferowany przez nią materiał dowodowy nie pozwolił na ustalenie istnienia tych okoliczności.

Materiał dowodowy przedmiotowej sprawy obejmuje cztery pisma oznaczone datami 24 sierpnia 2018 r., 20 września 2018 r., 15 października 2018 r., 15 listopada 2018 r., na których jako nadawca widnieje powód, a odbiorca – pozwana. Pierwsze dwa pisma zawierają informacje o zaległości oraz wezwanie do zapłaty, a nadto informację o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Z uwagi na to, iż powód nie przedłożył do akt sprawy potwierdzenia nadania i odbioru rzeczonych pism, a jednocześnie powódka kwestionowała okoliczność ich otrzymania, Sąd Okręgowy przyjął, iż nie doszło do doręczenia rzeczonych pism J. B.. Odnosząc się do pisma oznaczonego datą 15 października 2018 r., które stanowiło wezwanie do uregulowania wymagalnego zadłużenia, stwierdzić należy, że choć w aktach sprawy znajduje się dowód doręczenia (w drodze awizo) omawianego pisma pozwanej, to jednak brak jest w jego treści informacji o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Jeżeli chodzi natomiast o pismo z dnia 15 listopada 2018 r., które zostało zatytułowane przez powoda „Warunkowe wypowiedzenie Umowy o pożyczkę/ o kredyt konsolidacyjny nr (...)” i doręczone pozwanej w dniu 26 listopada 2018 r., wypada stwierdzić, że zawarcie w nim informacji o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia nie stanowiło wyczerpania przez stronę powodową postępowania upominawczego przewidzianego dyspozycją art. 75c ustawy prawo bankowe.

W podanych wyżej okolicznościach należało uznać, iż nie doszło do skutecznego wypowiedzenia przez powoda łączącej strony umowy kredytu.

Odnosząc się do kwestii skuteczności wypowiedzenia umowy kredytowej z zastrzeżeniem należy wskazać, że orzekający w przedmiotowej sprawie Sąd w całości podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Poznaniu zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 19 marca 2019 r. (sygn.. I ACa 509/18, LEX nr 2675289), zgodnie z którym za niedopuszczalne należy uznać złożenie jednostronnego oświadczenia, które kształtuje sytuację prawną innego podmiotu, z zastrzeżeniem warunku. Jednostronne oświadczenia woli wywierające z chwilą ich złożenia innej osobie wpływ na jej stosunki majątkowe z reguły nie powinny być dokonywane z zastrzeżeniem warunku, ochrona prawna interesów tej osoby wymaga bowiem, aby zakres skuteczności takich oświadczeń był od razu oznaczony. Tym samym w świetle treści art. 89 k.c. właściwość czynności prawnej (wypowiedzenia umowy) sprzeciwia się dopuszczalności dokonania jej z zastrzeżeniem warunku (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 614/08, OSNC 2010/2/32).

Mając na uwadze powyższy judykat Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że konstrukcja skierowanego przez powoda do pozwanej pisma z dnia 15 listopada 2018 r., zatytułowanego „Warunkowe wypowiedzenie Umowy o pożyczkę/ o kredyt konsolidacyjny nr (...)” nie pozwalała (...) Bank Spółce Akcyjnej w W. na skuteczne wypowiedzenie pozwanej łączącej strony umowy kredytu.

Nie ulega wątpliwości, że wypowiedzenie umowy kredytu stanowi dotkliwe dla kredytobiorców uprawnienie banku, które prowadzi do zakończenia stosunku kredytowego przed pierwotnie ustalonym okresem spłaty kredytu. Jednocześnie na banku – jako instytucji szczególnego zaufania – spoczywa obowiązek przeprowadzenia procedury zmierzającej do wypowiedzenia umowy kredytu w sposób skrupulatny, klarowny i sukcesywny, przy czym będąc profesjonalistą na rynku kredytowym winien on w spełnieniu wskazanych wytycznych wykazać się ponadprzeciętną starannością. Należy także zaznaczyć, że wypowiedzenie umowy kredytowej - skierowane co do zasady wobec podmiotu niebędącego profesjonalistą i stanowiące szczególną dolegliwość dla kredytobiorcy – winno być sformułowane w sposób jednoznaczny, niepozostawiający wątpliwości, tak co do daty postawienia niespłaconego kredytu w stan wymagalności, jak i kwoty wymagalnego zobowiązania.

W ocenie Sądu Okręgowego treść pisma z dnia 15 listopada 2018 r., zatytułowanego „Warunkowe wypowiedzenie Umowy o pożyczkę/ o kredyt konsolidacyjny nr (...)”, znajdującego się na k. 29-30 akt nie przystaje do tak określonych wymagań.

Bezprzedmiotowe są w tej sytuacji rozważania co do pozostałych kwestii podniesionych przez stronę pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty. W tej sytuacji roszczenie jako przedwczesne podlegało oddaleniu. Nie doszło bowiem do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytowej, które ostatecznie mogłoby doprowadzić do wszczęcia sądowej procedury dochodzenia roszczenia wynikającego z zawartej między stronami umowy kredytowej.

Mając na uwadze powyższe Sąd w oparciu o wskazane wyżej przepisy orzekł jak w sentencji orzeczenia.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. orzekając o obowiązku zwrotu przez powoda jako stronę przegrywającą kosztów poniesionych przez pozwaną w wysokości 5417,00 zł, w tym kwoty 5400,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika powoda na podstawie § 2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 roku, poz. 265 ze zmianami) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSO Wojciech Modrzyński

IC 520/19

ZARZĄDZENIE

1) (...)

2) (...)

T., (...)

(...)